

Một anh Phết t sau một tai nạn d p nát thân thể đã được ghép lại chi c chân mới l y t di hài của một người hi n xác.

Không b tàn tật, anh m ng l m, nh ng đêm đêm nhìn lại cái chân ngo i lai kia, anh c rùng mình và nghĩ đến ng i n m d i m .

Một ngày, nh m ch u không th u, anh ch y lên chùa thăm s ph là một thi n s và k l i n i s của mình.

V hoà th ng nhìn anh r i m m c i:

- Con th y s cái chân đó vì cho r ng nó không ph i là của con, nh ng th h i, cái-chân-x a-gi -theo-con-t -bé có đúng là của con không ?

Truy n k r ng anh Phết t t đó ng ngon, h t s .

Và tôi t lúc bi t được câu chuy n này cũng th y mình ít nhi u an l c h n x a.

Tôi đã hi u ch C A m t cách chu đáo h n, th m thía h n.

R i cũng t đó, tôi nghi m ra một đi u r ng i đi nhi u lúc ch m t ch thôi cũng là một tr i suy t .

Chi u nay, một người Phết t g i tôi cái link để đ c bài vi t của một người tr ch ng bi t trong hay ngoài n c.

H nói thích bài đó, khen hay và gi i thi u cho tôi. T a để bài vi t đó là Tình L . Thi t l , để c h t bài, nh ng tôi không hi u gì h t.

Lòng tôi đã b cái t a để Tình L kia n u kéo ngay t phút đ u. Nói chính xác, tôi đã bàng hoàng, ng n ng ch vì một ch L kia thôi.

Nào ph i ch có tình m i l .

Có gì trên đ i này l i không b l ch .

Nhìn quanh ta, r i thì c th gi i, hình nh ch ng gì là tr n v n h t.

Này nhé, có ai trên đ i này dám nh n đ i mình là viên mãn đâu.

C m t qu c gia cũng th .

Nhi u k giàu mà không sang, b i h ch phú mà không quý.

Ti n b c r ng r nh mà ki u xài ti n thì ng i không vô, đó là giàu mà không sang, phú nh ng ch a quý.

Nhìn xa m t chút, n c Tàu bây gi có bi t bao t phú, nh ng m t xã h i nghèo nàn nhân văn sau m y ch c năm

C ng S n thì khó mà ki m ra một người th t s phú quý.

Dám b c tri u M kim mua một con chó ngao Tây T ng v cung ph ng nh đ ng sinh thành,

nh&ng đ& h& dám b& ra m&t ph&n trăm s& ti&n đó đ& làm t& thi&n.

Đáng ng&i là Vi&t Nam bây gi& cũng có r&t nhi&u k& ch& phú mà không quý nh& th&.

Tôi mu&n g&i đó là m&t tr&ng h&p L&: L& làng, đ& dang...

R&i đ&n ch& An L&c.

Bi&t bao ng&i trên đ&i này ngó ngon lành v&y, nh&ng thi&t ra h& ch& đ&c An (yên) mà ch&c gì đ&c L&c.

Nhà c&a &n đ&nh, thu nh&p &n đ&nh, s&c kh&e &n đ&nh, k& c& gia đ&o cũng &n đ&nh, nh&ng li&u lòng h& có đ&c vui không.

Tôi t&ng nói r&i, nhi&u khi có chuy&n đ& lo toan còn đ& s&ng h&n là nh&ng ngày tháng nhàn c& vô v&, không đ&ng không ng&t.

Vi&t đ&n đây tôi ch&t nh& đ&n m&y bài báo online g&n đây nói v& làn sóng th&c ph&m đ&c h&i c&a Trung Qu&c và

Vi&t Nam đang đ&c xu&t kh&u t& tung thì càng th&m th&a ch& L& này.

Nhi&u món trong đó là th& khoái kh&u c&a ng&i mình, nh&ng ngon mà ch&ng lành.

Không ph&i món nào ngon thì cũng lành.

Cũng nh& nhi&u ng&i tuy đ& th&ng mà cũng đáng s& v&y.

Hai ch& ngon lành t& đó không ph&i đ& dùng.

Ngay đ&n m&t ch& r&t ph& bi&n nh& Phúc Đ&c cũng khó mà tìm đ&c ch& dùng.

Nhi&u k& đ&i nay ch& có phúc mà không có đ&c.

Ng&i h&c A-T&-Đ& th&ng thích nói ch&t ch& nên khó ch&p nh&n đi&u tôi đang vi&t.

M&t cách nô& na, tôi hi&u Đ&c & đây là nh&ng đ&c tá&h hàm đ&ng nh&n cách c&a mình.

M&t ng&i ti&n tay làm m&t hai chuy&n giúp đ& k& khác không s&nh đ&c m&t ng&i th&ng ngày làm gì cũng bi&t nghĩ v& k& khác.

Phúc thì ai cũng làm đ&c, nh&ng Đ&c thì ph&i là k& có tâm c&.

Tôi không nh& là Lão T& hay Trang T& đã có câu nói này:

Ng&i th&i nay quy&n cao t&c tr&ng đ&n m&y cũng ch& là hàng quý nh&n ch& không ph&i b&c đ&i nh&n nh& th&i tr&c.

*

C& theo ki&u ch& ch& (chi&t t&) đó mà nói thì ta có bao đi&u thú v& đ& mà suy g&m.

Nh& thánh nh&n ch& có Đau mà không Kh&, ph&m phu nhi&u khi Thông nh&ng ch&a ch&c đã Minh,

Gi&i nh&ng ch&a ch&c đã Thoát, Tình không h&n là đi v&i Yêu, tôi còn mu&n nói là Sung ch&a ch&c đã S&ng, nh&ng thôi !

Ch& ch&ng đó cũng đ& m&i tay mòn búa r&i, ch& mong ng&i đ&i nh& đ&c bài h&c Chính Danh c&a th&y Kh&ng đ& mà s&ng tr&n v&n ngoài đ&i, trong đ&o. Th& còn gì h&n đ&c n&a. Mong thay